

Holly Hepburn

Verbroken beloftes

Het winkeltje van verborgen schatten – deel 3

1

‘Kop op, schatje, het komt allemaal wel goed.’

Het werd haar toegeschreeuwd vanuit een wit busje dat stapvoets reed in de file op Low Petergate. De chauffeur stak goedgehumtst zijn duim op naar Hope terwijl hij langs haar reed. Hij bedoelde het goed, dacht ze geïrriteerd, maar op dat moment had ze zin om hem uitgebreid te vertellen waar hij die duim kon steken. Het was de ruzie die daarop zou volgen uiteraard niet waard, maar alleen al de gedachte deed haar flauwtjes glimlachen. De chauffeur voelde zich daardoor duidelijk aangemoedigd en toeterde vrolijk naar haar. Dat hielp niet tegen de hoofdpijn waardoor ze de afgelopen tijd al werd geplaagd, en Hope werd er ook niet vrolijker van. Ze had een goede reden om ongelukkig te zijn en ze had meer nodig dan een tip van een of andere vreemde vent om zich beter te gaan voelen.

Gelukkig kwam het verkeer weer in beweging en het busje met zijn irritante chauffeur reed door. Hope keek weer naar de stoep en liep verder naar High Petergate. Er waren maar een paar dingen waardoor ze haar gekwelde hart even kon vergeten: haar familie en vrienden, en haar baan in het Ever After Emporium. Omringd worden door zoveel antieke en vintage pareltjes – allemaal met hun eigen fascinerende verhaal – bood meer dan voldoende afleiding, waardoor ze de realiteit op afstand kon houden. Pas als ze alleen was, overgeleverd aan haar eigen gedachten, dacht ze aan de oorzaak van haar verdriet: Ciaran McCormack en het gat dat hij in haar leven had geslagen. En het deed er niet toe hoe vaak haar zus zei dat hij zich afgrijselijk had gedragen en dat ze beter af was zonder hem. Dat wist Hope zelf natuurlijk ook wel, maar sinds wanneer luisterde het hart naar logica? Ze hield niet eens van Ciaran, daar was het nog veel te vroeg voor, maar ze had zich wel voor hem opengesteld, waardoor ze het zichzelf ook voorzichtig had toegestaan om iets voor hem te voelen. En dat

had ze sinds Robs dood niet meer gedaan. Het had pijn gedaan toen ze had ontdekt dat Ciaran getrouwd was en ze had zich enorm dom gevoeld. Ze had zich laten inpalmen door zijn charmes en zich laten vleien door zijn aandacht. Het was helemaal niet in haar opgekomen dat hij mogelijk dingen voor haar achterhield. Maar zij was ook niet helemaal eerlijk naar hem geweest: ze had hem niet verteld dat ze weduwe was, omdat ze bang was dat hij zich zou laten afschrikken door haar verleden. Misschien had ze zichzelf wat pijn kunnen besparen als ze hem eerder over Rob had verteld.

Haar stemming klaarde op toen ze voet in het Emporium zette. Het was pas vijf over halfnegen en het was stil in de winkel, op het nagalmende geluid van de winkelbel boven de deur en het getik van de oude klok die uit het zicht in het gangpad stond na. Hope stopte even in de deuropening en luisterde naar het zachte, gedempt tikkende geluid van de koekoeksklok achter de oude staande klok. Ze glimlachte toen ze het geluid hoorde. In het Emporium was alles in orde.

Haar collega Frances kwam uit het gangpad tevoorschijn. ‘Goedemorgen,’ riep ze vrolijk. ‘Ik dacht al dat jij dat was. Hoe gaat het vandaag met je?’

‘Prima, dank je,’ zei Hope, terwijl ze naar de ouderwetse houten toonbank liep waar ze meestal stond op dinsdagochtend. ‘Is meneer Young er vandaag niet?’

‘Hij is naar een veiling in Harrogate. Hij heeft mij opgetrommeld om in te vallen. Maar als het rustig blijft, kunnen we misschien een plan bedenken voor die derde etalage.’

Hope knikte. Toen ze drie maanden geleden begon bij het Emporium hadden de etalages niet tot haar takenpakket behoord, maar inmiddels reageerden voorbijgangers gretig op haar creaties, wat resulteerde in meer inkomsten, tot groot genoegen van de eigenaar van het Emporium. Ook Frances was tevreden geweest; ze had stilletjes aan Hope opgebiecht dat ze niet zoveel inspiratie meer had en dat ze blij was met haar frisse blik en ideeën. En nu zouden ze aan hun derde etalage samen beginnen, met als thema Yorks aandeel in de chocolade-industrie. Als Hope er alleen al aan dacht, kreeg ze zin in een KitKat.

Ze keek naar High Petergate, waar de zomertoeristen al op de straten liepen, en schudde haar hoofd. ‘Ik denk niet dat vandaag rustig gaat worden als ik op gisteren moet afgaan. Maar we kunnen allicht een beginnetje maken en kijken hoe ver we komen.’

Zoals Hope al had voorspeld, liep de winkel de hele ochtend vol met klanten en werd het ’s middags zelfs nog drukker. Sommige mensen waren duidelijk alleen gekomen om te kijken en dat kon Hope hun niet kwalijk nemen. Het Emporium lokte altijd mensen naar binnen en leidde hen door de gangpaden heen als een victoriaanse dame die hun een blik op haar enkel gunde – schande! – die zoveel meer beloofde. Anderen lieten zich verleiden tot een aankoop en zowel Hope als Frances had het druk met het inpakken van de kleinere voorwerpen en het regelen van de thuisbezorging van de grotere spullen. Uiteraard voelde Hope elke keer een kleine steek in haar hart als een van haar favorieten een nieuwe eigenaar vond, ook al was ze wel blij dat ze opnieuw geliefd en gewaardeerd zouden worden. Gelukkig was haar pronkstuk – de prachtige staande klok van walnoothout – veilig gemarkeerd met een rode sticker en dus niet te koop. Dankzij die klok had ze haar baan in het Emporium gekregen en ze kon zich niet voorstellen hoe leeg de winkel zou voelen zonder zijn imposante geluiden en geruststellende getik.

Tegen sluitingstijd begon de stroom klanten af te nemen, waardoor Frances en Hope een beetje op adem konden komen. Hope stond net op het punt om het bordje op de deur om te draaien naar GESLOTEN toen ze Iris zag oversteken vanaf Blooming Dales.

‘Hoi,’ zei ze, terwijl ze de deur opende voor de bloemist. ‘Ik wilde met de lunch even langskomen, maar het was de hele dag door sterfensdruk.’

Iris trok een lang gezicht. ‘Bij mij ook al. Heeft de hele stad vandaag stiekem besloten om allemaal tegelijk te gaan winkelen, of zo?’ Ze viel even stil. ‘Begrijp me niet verkeerd, ik klaag niet. Maar als ik dit had geweten, had ik meer rozen ingekocht op de bloemenveiling.’

‘En ik had iets te lunchen meegenomen,’ zei Hope meesmuilend. ‘Ik had gehoopt in de pauze iets te halen, maar dat is niet gelukt. Ik ben uitgehongerd!’

Haar vriendin trok beide wenkbrauwen op. ‘In dat geval heb ik

een uitnodiging voor je waar je waarschijnlijk van gaat kwijlen.’ Ze stak haar handen in de zakken van haar schort. ‘Ik heb vandaag weer bloemen naar Isobel Lovelace gebracht en ze vroeg me om dit aan je te geven.’

Ze had een vierkant wit kaartje in haar handen. Hope nam het fronsend aan en probeerde het sierlijke handschrift te ontcijferen. ‘Nodigt ze me nou uit om op de thee te komen?’

‘Zeker,’ zei Iris, met pretlichtjes in haar ogen. ‘Jane Austen is er niets bij. Maar ze zal wel iets lekkers op tafel zetten. Althans, haar bediende dan.’

‘Het is voor vrijdagmiddag. Ik vraag me af waar ik dit aan te danken heb.’

‘Misschien wil ze je bedanken voor het teruggeven van Elenors dagboek.’

Dat zou best kunnen, dacht Hope terwijl ze het kaartje omdraaide in haar handen. Met tegenzin had ze het dagboek een week geleden teruggebracht en ze had er nog steeds hevige heimwee naar. Het maakte haar liefdesverdriet om Ciaran er ook niet minder om.

‘Misschien wil ze me bedanken,’ zei ze tegen Iris, met nog een bedachtzame blik op de uitnodiging. ‘Maar dat hoeft echt niet. Sterker nog, ik zou háár moeten bedanken dat ze Elenors dagboek aan me heeft uitgeleend.’

Haar vriendin blies haar adem uit. ‘Ik vermoed dat ze eenzaam is. Ik weet dat ze het zogenaamd prima redt in haar eentje, maar soms vraag ik me af of ze doet alsof.’

Het was niet de eerste keer dat Iris zoiets had gesuggereerd, dacht Hope, en ze zou best eens gelijk kunnen hebben. ‘Ik ga wel kijken wat ze wil. Haar gezelschap bieden is wel het minste wat ik kan doen.’

‘Over gezelschap gesproken,’ zei Iris, terwijl ze haar veelbetekend aankeek. ‘Heb je Will onlangs nog gesproken?’

Hope keek ineens gebiologeerd naar de grond. ‘Af en toe.’

‘Jij weet ook wel dat hij er niets aan kan doen. Hij wilde je niet vertellen over Ciarans vrouw, maar hij deed het toch omdat hij een goede vriend is.’

‘Weet ik.’ Hope blies haar adem uit. ‘Het is gewoon een beetje

ongemakkelijk, meer niet. Het is niet alsof ik hem negeer, of zo.'

'Maar je praat ook niet met hem. Niet als voorheen.'

Dat was precies iets wat Hope's oudere zus Charlotte ook zou kunnen zeggen, en het stak een beetje. 'Contact moet van twee kanten komen. Hij heeft ook niet zoveel van zich laten horen.'

'Omdat hij zich ook ongemakkelijk voelt.' Iris sloeg haar armen over elkaar. 'Moet ik jullie allebei even door elkaar rammelen anders?'

Oké, nu klonk ze echt als Charlotte. 'Nee, Iris,' antwoordde ze mak.

'Mooi zo,' zei de bloemist, blijkbaar tevreden met deze reactie. 'Stuur hem vanavond een berichtje. Ik weet zeker dat hij het fijn zal vinden om iets van je te horen.'

'Ja, Iris.'

'En aangezien ik nu blijkbaar in je moeder ben veranderd: ga wat eten.'

Ondanks alles moest Hope glimlachen, want deze wulpse, prachtige dertiger was absoluut geen moederlijk type. 'Oké, doe ik. En bedankt voor het langsbrengen van Isobels uitnodiging. Ik laat je wel weten hoe het gaat.'

'Doe dat. Dan geef ik je in ruil daarvoor details over mijn date van vrijdag, alhoewel ik er niet veel van verwacht en nu al zeker weet dat het eten minder chique zal zijn dan bij jou.'

Hope's glimlach veranderde in een grote grijns. De onlinedating-avonturen van Iris waren altijd ontzettend vermakelijk. 'Deal,' zei ze.

Hope had zes pogingen nodig voor haar berichtje naar Will. De eerste was te uitgebreid, te overdreven. Ze kon zich voorstellen hoe hij dat met opgetrokken wenkbrauwen en een verward gezicht zou lezen. De tweede voelde kil en kortaf. Ze kon zich zijn frons voorstellen, twee dunne rimpeltjes tussen zijn lichtbruine ogen en een blik vol ongeloof. Haar derde, vierde en vijfde poging gingen al wat beter, maar bevatten alsnog niet de luchtigheid die ze zocht. Uiteindelijk besloot ze om maar gewoon voor de waarheid te gaan.

Hoi. Ik heb je gemist. Hoe gaat het?

Ze verzond het berichtje voordat ze nog meer kon gaan twijfelen en legde haar telefoon op tafel. Ze dacht even na en legde er een tijdschrift op. Na nog een paar seconden stond ze op en liep naar de keuken. De koelkast lag vol met heerlijke dingen. Charlotte was vol aan het moederen geslagen toen ze ontdekte wat Ciaran had gedaan en stond erop dat Hope goed zou eten.

‘Je hoeft niet zoveel moeite te doen,’ had Hope tegen haar zus gezegd toen die de koelkast volpropte met falafel en hummus en kaas. ‘Het gaat prima met me.’

Charlotte had haar met een sceptische blik aangekeken. ‘Zo voelde het anders niet toen je in mijn armen stond te huilen. Je mag best toegeven dat je verdriet hebt, Hope. We zijn er voor je.’

En dat was nou net het probleem, had Hope gedacht. Het voelde alsof ze van de ene ramp in de andere tuimelde en haar familie moest haar altijd maar weer overeind helpen. ‘Ik moet toegeven dat het een nare verrassing was van Ciaran. Maar laten we eerlijk zijn: dit is veel minder erg dan toen ik Rob verloor. Je hoeft echt niet voor me te zorgen.’

De uitdrukking op het gezicht van Charlotte verzachtte. ‘Weet ik en natuurlijk is dit niet hetzelfde als wat er met Rob is gebeurd. Maar ik weet ook dat je Ciaran vertrouwde en dat hij dat vertrouwen heeft beschaamd. Zulk verraad doet zeer.’

Hope had haar mond opengetrokken om dat te ontkennen, maar toen slaakte ze een zucht. ‘Het komt wel weer goed.’

‘Natuurlijk,’ had haar zus instemmend gezegd, terwijl ze met een ronde kaas door de lucht zwaaide. ‘Met tijd, liefde en deze verrukkelijke Red Leicester met chili.’

De kaas was nu allang op, vervangen door andere lekkernijen die Hope moesten aansporen om zichzelf te verwennen. En hoewel ze de goedbedoelde bemoeienissen van haar familie onnodig achtte, moest ze toegeven dat het wel hielp. Op dit moment gebruikte ze de inkoopkwaliteiten van haar zus om zich af te leiden van de vraag of Will al had gereageerd, of hij überhaupt zou reageren. Ze vulde een bord met eten, schonk een glas koude sauvignon blanc in en liep

naar het balkon met uitzicht op de werf. Tegen de tijd dat het bord en haar glas leeg waren, durfde ze het aan om even op haar telefoon te kijken.

Will had drieënveertig minuten geleden gereageerd, minder dan vijf minuten nadat ze haar berichtje had gestuurd. Hope's vinger zweefde een paar minuten boven de melding in een poging om het ongemakkelijke gevoel in haar buik te onderdrukken, totdat ze beseftte dat ze zich niet zo moest aanstellen. Ze tikte op het scherm en Wills woorden verschenen in beeld.

Hé, wat fijn dat je een berichtje stuurt. Hier alles goed, op een serieus uit de hand gelopen Paw Patrol-verslaving na. Hoe is het nu met jou?